

værdige og fuldgældige medlemmer af samfundet.

Derudover vil jeg egentlig også gøre opmærksom på et af de mange gode initiativer, der er taget enkelte steder i landet, bl.a. på Frederiksberg og i Ringkjøbing Amt med centre for reminiscens. Det er centre, hvor der er møbler, køkkentøj og diverse andre effekter fra boliger osv. fra den tid, hvor de demente var børn, unge eller voksne i deres bedste alder.

Når de demente sammen med personale eller pårørende besøger disse centre, ser og rører ved disse effekter, eller man på et plejehjem låner en kasse med effekter fra disse centre, ja, så kan de demente pludselig huske en hel masse gode oplevelser, de havde tidligere i livet, og snakke en hel masse om det. Det giver gode oplevelser både til de demente, deres pårørende og de plejere, som eventuelt følger med dem.

Kl. 22.05

Disse centre er der taget initiativ til i samarbejde med Socialministeriet, og det er initiativer, jeg har stor respekt for og forventer meget af, og som jeg håber der bliver mange flere af ude omkring i landet til glæde for mange af de demente.

For et godt samfund er et rummeligt samfund, hvor der plads til alle, og hvor der bliver taget godt vare på alle, og hvor alle kan få nogle gode oplevelser og et godt liv, også de demente.

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil bare sige tak for en god debat. Demenssygdomme kaldes med rette ofte de pårørendes sygdomme, for sygdommen er mindst lige så belastende for de pårørende som for den syge. I demens mister patienten evnen til selv at se sygdommen. Den manglende sygdomsindsigt hos den syge lader de pårørende stå tilbage alene med smerten og sorgen, og de er vidner til, at en nærstående forsvinder for omverdenen.

Demenssygdom opløser sindet, og den demente ender til sidst i en krop uden sjæl. Når en dement når den tilstand, så er han fuldstændig afhængig af andre mennesker. I dansk lovgivning har man valgt at vise store respekt for det enkelte menneskes handlefrihed, og det er meget få voksne, der oplever et indgreb i handlefriheden. Men det kan være nødvendigt med et sådant indgreb over for demente, hvis personen forvilder sig ud på gaden og ikke kan finde rum og retning.

Efter at plejehjemmene i 1999 fik forbud mod at låse dørene, har 3-4 demente mennesker hvert eneste år endt deres liv på en trist måde. Nogle

er frosset ihjel, andre er druknet. Derfor er Dansk Folkeparti tilfredse med, at der er en form for beskyttelsesventil i lovgivningen, så det i særlige tilfælde er muligt at lave nogle foranstaltninger til gavn, hjælp og værn for den demente.

Efter den her debat synes jeg hovedsagelsespunktet må være, at demente ligesom andre mennesker har krav på at blive behandlet med værdighed. Ved værdighed skal forstås retten til at leve under vilkår, hvor det er muligt at bevare selvrespekten. Det er den demente desværre ikke altid i stand til på grund af tab af evne til at optræde med værdighed. Derfor må vi som samfund påtage os at handle i den dementes bedste interesse.

En værdighedsfremmende demenspleje bør således tage udgangspunkt i en forståelse af den dementes særlige livssituation, og selvfølgelig skal vi også have stor forståelse for de pårørende. Jeg synes, debatten her i aften har vist, at vi alle er enige i, at samfundet kan og skal hjælpe de demente og deres pårørende, når der er behov for det. Jeg synes, det har været en meget positiv debat, og jeg vil endnu en gang sige tak for debatten.

(Kort bemærkning):

Villy Søvnald (SF):

Jeg har tidligere rost Dansk Folkepartis ordfører for i modsætning til regeringspartierne at have lidt større berøring med virkeligheden med hensyn til, hvad der sker. Jeg vil derfor spørge fru Pia Kristensen om to ting.

Det ene er: Hvis nu de kommende kommunaftaler resulterer i, at ganske vist fik man nogle penge til demensområdet, men summen af besparelser på grund af den meget lave vækst, kommunerne er tvunget ud i, bliver endnu større, så det ender med, at området samlet går baglæns, vil Dansk Folkeparti så føle sig snydt? Vil man føle, at det var et brud med den forståelse, der lå i forhold til regeringen? Jeg spørger, fordi Dansk Folkeparti jo er med til at bære de her meget stramme økonomiaftaler igennem.

Så forstod jeg, ministeren ikke vil kommentere den ubehagelige kendsgerning, at socialrådgiverne fjernes fra sygehusene. Sådant er det jo med regeringen; hver gang der er en ubehagelig ting, så nægter regeringen og ministeren at forholde sig til det. Fair nok. Den anden ting, jeg derfor vil spørge om, er, hvordan Dansk Folkeparti ser på det.